

Теплий день виграє яскравими барвами поміж звивистих гірських стежок, які манять у тінисті ліси, то круто здіймаючись між деревами, аж до широких полонин, то несподівано спускаючись до крижаного струмка, що дзвінко хлюпоче дрібними баранцями прозорої води, тікаючи вниз, раз-по-раз стікаючи водоспадами, аж поки досягне річкового плеса, на рівнині в селі. Літо, тепле літечко...

Славко щороку проводить літні канікули в бабусі й дідуся в невеликому гірському селі. Щоразу знаходить безліч цікавих занять, так що не встигає розподілити свій час на все: походи в гори, в ліс, купання в річці, ігри з друзями в футбол чи козаків-розбійників, коли денна спека спадає. Щоліта цей смаглявий із темно-каштановим волоссям хлопчик приїжджає сюди, де на нього чекають вірні друзі — Костик та Ярко, його однокласники. Утрюх планують кожен день відпочинку чи праці, якщо потрібно допомогти дідусяві з бабусею, разом ходять у довгі мандрівки горами чи проводять час біля вечірнього вогнища, слухаючи містичні оповідки.

От і сьогодні Славко приїхав у село і, щойно перевдягнувся, одразу поспішає стежиною до річки, де друзі вже чекають на нього... Але цього разу хлопець іде насуплений, геть не радісний.

Ще б пак! Батьки поїхали, а молодшу сестру, яка вже тиждень у селі, залишили з ним... «Всю увагу батьків вона забирає, а тепер я ще й доглядати за нею мушу», — незадоволено думав він. Звісно, більшу частину дня Яся проводила з бабусею та дідусем. Але хлопця просили часом погратися із сестричкою або, як от зараз, піти з нею на річку, доки дідусь і бабуся зайняті.

Славко навмисне робив великі кроки, щоб Яся не встигала за ним. Вона бігла позад нього весь час, намагалася дотягнутися ручкою до його руки, у якій старший брат тримав лозину й розмахував нею в повітрі, а іншу руку вперто не виймав із кишені, аби не подати сестрі. Яся міцно притискала до себе іграшкове цуценя, єдиного вірного друга.

— Славчику, дай руку! Зачекай! — благала дівчинка зі смішним хвостиком-фонтанчиком на голові, але брат уперто мовчав і не зважав на її прохання.

Через декілька кроків Яся спіткнулася об камінь на стежині, упала й боляче забила колінце. Дівчинці дуже шкода стало себе, вже й губки скривила, готуючись ридати, але не заплакала — боялася відстати від брата й загубитися. Без батьків вона залишилася вперше. Мама вже обійняла б, пожаліла... А братик навіть не озирнувся.

Ґрунтова стежка круто повернула за високі верболози, й діти опинилися на кам'янистому березі гірської річки.

— Ось він! — вигукнув худорлявий дрібненький хлопчина, з довгими білими кучерями

й, покинувши будівництво чогось грандіозного з камінців, побіг назустріч Славкові. — Привіт, друже!

— Здоров, Костику!

— Славку, ну нарешті! — обізвався інший, чорнявий, міцної статури хлопчик, який саме ледве йшов, несучи кілька важких уламків скелі для спільної будівлі.

Побачивши друга, хлопець кинув усе біля незавершеної фортеці, обмив брудні руки й поспішив до Славка.

— Здоров, Ярку! — привітав той.

Хлопці радісно поздоровкалися, потім обійнялися і застрибали на radoщах, загадуючи наперед, скільки спільних справ та нерозгаданих таємниць їх чекає — деякі з минулого року ще залишилися.

— О, а це хто? — здивовано спитав Костик, забираючи пальцями мокрі кучері з чола, які після купання неслухняно спадали на очі.

— Ай, і не питай! — махнув рукою у бік сестри Славко.

— О-па! А що це за дівчисько тут таке маленьке? — насмішкувато поцікавився Ярком, схилиючи свого чорнявого чуба до дівчинки, яка вже прибрала камінці позад хлопчаків і патичком малювала на піску букви.

Недавно Яся з мамою почала вивчати абетку, бо ж восени піде в перший клас, тож мама серйозно готувала її. Дівчинка так зосереджено виводила літери, диктуючи собі вголос, що не зважала ні на що інше.

— Це — Яська, сестра. Мушу глядіти її певний час, — буркнув Славко.

— Ов-ва! — протягнув Костик. — Це — серйозний баласт.

— Усі плани ламаються, — розчаровано додав Ярко.

— Та це ненадовго. Лише п'ять днів батьків не буде. А ще бабуся з дідусем з нею сидітимуть... Ходімо купатися!

Хлопців не треба було просити двічі — вони з розгону шубовснули в воду, де найглибше. Їхні дзвінки радісні голоси лунко відбивалися від високих скель, які, здавалося, поглинали пухкі хмаринки під блакитним небом.

Славко хутко роздягнувся, акуратно склав одяг купкою біля взуття. Потім допоміг сестрі зняти сарафанчик і стрибнув до друзів у воду. І тут почалося... Стрибки зі скелі щучкою, на голову, бомбочкою, з викрутасами, задом наперед... Ось вони — справжні канікули. У когось був поганий настрій? Забулось! Хлопці мріяли про це весь рік — щоб знову отак, довго не думаючи, стрибати, пірнати, дуріти від шаленої радості...

Досхочу настрибавшись зі скелі, хлопчаки почали грати в «квача» у воді, або «лапанки», як називали цю гру друзі Славка. Можна було пірнати, пливти, стрибати, бігти у воді, але неодмінно торкнутися рукою суперника, який одразу з утікача ставав ловцем. Невдовзі підійшли два місцеві хлопчики й декілька дівчаток — гра стала ще веселішою. Дзвінкий сміх дітей лунав над усією річковою долиною. Здавалося, що й сонце, й